

Tc. 29.

DISSERTATIO IVRIDICA
DE
TRANSMISSIONE
FRUCTVVM FEVDALIVM
IN HEREDES ALLODIALES,

QVAM
CONSENSV MAGNIFICI ICTORVM ORDINIS
SVB PRAESIDIO
D. IOH. WOLFGANGI TRIER,
HERALDICAE P. P. IN ACAD. LIPS.
A. ET R.
CAROLVS AVGVSTVS REX,
EQVES MISNICVS,
IN AVDITORIO ICTORVM D. III. AVG. MDCC XIX.
PVBLICO EXAMINI EXPOSVIT.

FRANCOF. ET LIPSIAE, REC. MDCC LI.

KOEN. FRIED.
UNIVERS.
ZU HALLE

To 29

U

CONSPECTVS DISSERTATIONIS.

- I. *Definitio feudi, allodii et fructuum.*
II. *Expositio argumenti, de quo agitur: item de fructibus, quos vasallus, durante suo dominio utili, percipit.*
III. *De fructibus primi anni post obitum vasalli.*
IV. *De fructibus naturalibus.*
V. *De fructibus industrialibus.*
VI. *De fructibus civilibus.*
VII. *Questio: an simultanee investiti conventionem suam ac descendentium masculorum nomine iniuncta, qua filiabus vasalli harumque descendentibus fructus feudi masculini cesserunt, obligentur.*
VIII. *Affirmatur, si de praedictio ipsorum promittentium agatur.*
IX. X. *Negatur, si sermo sit de praedictio descendentium masculorum.*
XI. *Consensus Ictorum.*
XII. XIII. XIV. XV. *Responsiones ad argumenta dissentientium.*

I.

BERTVS de Orto feudum dicit esse beneficium, quod ita datur, ut proprietas quidem rei penes dantem remaneat, ususfructus vero ad accipientem ejusque heredes pertineat, ad hoc ut fideliter domino seruiat. 2. f. 23. in f. Hæc descriptio a reliquis juris feudalis consultis retenta est, qui omnes genus definiti, ut in scholis Philosophorum loquuntur, in dominio utili, seu qui hoc loco idem significat, in usufructu constituunt, differentiam specificam in fide. Cum vero omnis, quæ a ratione suscipitur institutio, debeat a definitione proficisci, ut constet, quæ sit propria natura ejus rei, de qua disceptandum sit,

A

utque

utque errores ex incertis ac vagis animi sensis oriundi evitentur: necesse est, ut inquiratur ante, an definitio Oberti cum eo, quod definitur, consentanea sit, & quibus fundamentis nitatur. Manifestum autem esse puto, definitionem illam multo latius patere, quam feudum. Quamvis enim certissimum sit, feudum omne sub lege fidei concedi, hac tamen sola illud ab aliis bonorum generibus neutiquam distinguitur: quia nec bona immobilia, nec jura vniversitatis aut civitatis fere cuiquam conferuntur, nisi ad fidem & obsequium, sub quo etiam comprehenduntur servitia militaria, *Wachen und Aufgebot*, se adstringat. Neque aliud definitionis illius fundamentum videtur, quam erronea origo nominis, quod compilatores juris Longobardici feudum a *fide* dictum opinarentur. Dicitur potius est a Germanico *fede & ode*, quorum illo bellum, hoc bonum significatur, ut *feode* seu *feode* sit bonum bellicum militibus loco stipendii concessum: unde in antiquis diplomatis *feodum* scribitur, qui scribendi modus adhuc hodie in lingua Gallica servatur. Meliorem & cum rei ipsi tum origini nominis accommodatorem definitionem habebimus, si eam ex 2. f. 48. repetamus. Dicitur ibi, feudum hereditarium, licet propriam feudi naturam non

non habeat, cenferi tamen jure feudi: additurque, quid fit illud jus feudi, ut nempe feudum hereditarium ex his cauffis amittatur, ex quibus & verum feudum. Est igitur feudum res jure utilis dominii concessa, quæ ex cauffis quibusdam, publica lege feudali expressis amittitur, ex quibus alia bona amitti non solent. Allodium optime verbis non agentibus describitur, ut si omne patrimonium, quod feudum non est. Dicitur ab *adel*, quod antiquum, avitum & hereditarium denotat, & *ode*, contracta prima syllaba extrusoque *de*, uti in *feode*. Quid sit heres feudalis, quid allodialis in promptu est: ille nimirum succedit in feudo, hic in allodio. Fructuum nomine in hac dissertazione intelliguntur omnes utilitates, quas dominus utilis seu vasallus aut ex dispositione juris feudalis aut ex conventionione cum seniore inita percipit.

II.

Propositum mihi est, inquirere, quousque vasallo fructus feudi in heredes allodiales transmittere liceat. In qua disceptatione tria genera fructuum discerni oportet, nempe primum eos, quos ipse vasallus aut percipit, aut, durante dominio suo utili, percipiturus est, deinde qui mox ab illius obitu nascuntur, denique

que qui insequentibus temporibus sunt nasci-
turi. Quid in postremo genere juris sit, valde
dubium est & controuersum, ac propterea ope-
rosius hac exercitatione. investigandum. Circa
medium genus itidem quæstiones nonnullæ an-
cipites obveniunt, sed quæ tamen minus diffi-
culter explicari possint. De primo autem gene-
re res est explorata & extra dissensum posita, fru-
ctus, dum percipiuntur, naturam feudalem
omnem exuere, atque allodiales fieri, valere etiam
dispositionem vasalli de his, quos in posterum
percepturus est, si vita ejus & dominium utile ad
illud usque tempus duret, in quod disposuit.
BERLICH. P. 2. *Concl.* 31. n. 33. BERG. *Elect. discept.*
for. t. 46. observ. 5. Quare eos sine consensu senio-
ris & agnatorum vel simultanee investorum op-
pignorare, in dotem & in solutum dare, permu-
tare, vendere, ultimaque voluntate, in quem-
cunque placuerit, tanquam verum allodium trans-
ferre, vasallis omni jure feudali permittitur. Et
quamvis in fructibus ultimi anni ob favorem
agriculturæ successorī feudali jus protimeseos lo-
cis nonnullis tribuatur: BERLICH. P. 3. *Conclus.* 45.
n. 4. hoc tamen naturam eorum allodiam mi-
nime infringit. Ceterum ea, quæ dixi, de feu-
dis non regalibus capienda sunt: regalium vero
feudorum fructus ad heredes allodiales non tran-
seunt,

seunt, quia defunctus eos non ex causa privata, sed jure superioritatis territorialis percepit.
SCHILTER. *Exerc. ad ff. 4. coroll. 9.*

III.

Morte jus vasalli in feudum expirat & in successores feudales transmittitur. Constitutum tamen est, ut certa pars fructuum primi anni post obitum vasalli ad heredes allodiales transfret, idque æquissima ratione. Nam quia fructus plerique non quotidie, sed interjectis certis mensibus aut annis, percipiuntur, maxime durum foret, heredes allodiales non esse participes emolumentorum illius temporis, quod, vasallo vivente nondum quidem cesserat, sed tamen cucurrerat, & defunctum adeo non sibi & heredibus laborem ac sumtus impendisse, sed alium in plenam messem agrorum mitti, quos alius consēverat: quamvis jure Romano in usufructu id non attentum esse videamus. §. 36. *J. de R. D.* Simplicissimum vero & naturali æquitati maxime consentaneum futurum erat, fructus pendentes omnes eorumque impensas pro rata temporis inter defuncti heredes & vasallos successores diuidi: HARTM. PIST. *l. 1. quest. 24. n. 42.* TITII Lehmanns *Recht c. 26. §. 82.* quod ipsum etiam jure Romano nonnullis casibus observatur. *L. 7. §. 2. ff. soluto matrim.* Atque

A 3

ita.

ita in caussis feudalibus etiam per terras Imperii sæpius iudicatum esse, testatur WESENBECK. *Comment. ad d. t. ff. in f. BEVST. Tr. comub. part. 3. c. II. sub f.* Sed jura Longobardica & Germanica pleraque a naturali illa æquitate divortium facientia effecerunt, ut argumentum hoc totum multis spinosis quæstionibus, quibus & schola & forum laborat, oppleret: uti fere semper evenit, ubi, nulla necessitate cogente, a simplici ad id, quod multiplex est, deflectitur, & nimium distinguendo res minus distincta & aptior confusio redditur. Iamque igitur notanda est divisio fructuum in naturales, industriales & civiles, non exiguis illa quidem difficultatibus impedita, quia, speciebus obvientibus, non semper proclive est iudicatu, ad quodnam ex tribus illis generibus qualibet sit referenda: imprimis cum fructus nonnulli in una provincia sponte, in alia vix multo labore proveniant, & quia sæpe fructus naturales atque industriales in eodem solo conjuncti sunt, uti exemplo fructuum, qui in hortis nascuntur, apparet. Inspiciendum etiam est & distinguendum, quid jura provincialia Germanica, ex quibus ego Saxonici potissimum rationem habeo, quidque jura Longobardica de hac re constituerint.

IV.

Fructus naturales, quos ipsa natura, accedente

dente aut nulla opera humana aut ita levi, vt a Prætorè curanda non fit, ex rebus nostris producit, ut sunt poma, cerasa, gramen, si nondum sint a solo separati, jure Saxon. Electorali cum ipso prædio, cujus pars esse videntur, *L. 44. ff. de rei vind. ad successorem feudalem pertinent. P. 2. Const. El. 32. ibique CARPZOV. Def. 23. sq. a Land-N. l. 2. art. 58.* Extra Electoratum tamen in Saxonia Communi fructus omnes hortorum, etiam pomariorum, adhuc pendentes heredibus allodialibus cedere, si vasallus diem Urbani, qui est vigesimus quintus Maji, vivendo attigerit, a *Land-N. d. art. 58.* docent COLER. *de Proc. exec. P. 2. c. 3. n. 310.* BERLICH. *P. 3. Conclus. 45. n. 17.* De piscibus, non qui custodiae causa in piscina asservantur, hos enim allodiales esse nemo dubitaverit, sed qui ideo stagnis immitti sunt, ut ibi crescerent & genus propagarent, recepta hodie in foro Saxonico est opinio, si tempus mortis vasalli propinquius fuerit tempori piscationis, quam immissionis piscium in stagnum, relinquendos eos esse heredibus allodialibus, alias successoribus feudalibus *CARPZ. P. 3. C. 32. D. 26.* Sed non desunt quæpiam, quæ contra opinionem hanc moveri possint. Nam autoritate legum destituitur, quæ potius in Saxonia fructus pendentes naturales, ad quos pisces illi omnino referendi sunt, va-
fallo

fallo vel domino succedenti tribui volunt. *d. C. El. 32.* Deinde durum videtur, quod ita successor interdum usu stagni fere per octodecim menses, singulis enim trienniis piscatio institui solet, carere cogatur. Denique quia piscatio ad certum diem non est adstricta, adeoque aliquando constare non potest, utrum ab ea obitus vasalli proprius an remotius absit, litigiis multis ac tricis fenestra aperitur. Tales vero sententiæ minime omnium sequendæ sunt, in primis si sint exceptiones a lege generali constitutæ, ut in hac nostra specie, nam lex generalis in dubio omnia complectitur: *L. 51. in f. ff. de adm. tut.* & hic finis est omnium legum civilium, ut lites partium juxta ac arbitria judicum præcidantur, illasque, si claræ sint, nullo modo negligi oportet, licet æquitas aut vera aut cerebrina aliud omne svadeat. Quamobrem olim, non attento discrimine temporis, *Facultas Jurid. Lipsiensis* pisces successori feudali, *HARTM. PIST. l. 1. qu. 24. n. 66.* Scabinatus vero heredibus addixit: in quam posteriorem sententiam suo etiam tempore pronuntiatum esse, refert *COLER. Decis. 286. n. 150.* Pro rata temporis pisces dividendos esse censuit *SCHRADER. de feud. part. 2. part. 9. sect. 3. n. 71. sqq.* quæ sententia æquissima est, licet impugnetur ab *HARTM. PIST. d. quest. 24. n. 83. sqq.* Jus Longobardicum de fructibus omnibus

bus tam naturalibus quam ceteris ita disponit: *Si Vasallus decedat sine herede masculino, & contingat feudum ad dominum reueri, sic distinguitur: quod si ante Martium, omnes fructus illius anni ex feudo provenientes ad dominum pertinebunt. Si vero post Calendas Martii usque ad Augustum, omnes fructus, qui interim percipiuntur, ad heredes Vasalli pertineant. Si vero post Augustum, omnes fructus anni percipiet dominus. 2. f. 28. §. penult.* Est hic unicus textus juris Longobardici, ubi de fructibus feudi, si de iis post mortem vasalli inter heredes feudales & allodiales lis oriatur, agitur: sed ita est obscurus, ut magna sit de sensu ejus disceptatio. Nolo jam aliorum opiniones operose recensere, quas videre licet apud GOTHOFRED. & BITSCH. *ad d. §. penult.* HARTM. PIST. *de quest. 24.* BERLICH. *de conclus. 43.* Receptior sententia est, si vasallus moriatur Calendis Martii vel postea usque ad finem Augusti, fructus, qui usque ad hunc terminum proueniunt, deberi heredibus allodialibus, si vero Calendis Septembris vel insequenti tempore usque ad finem Februarii decedat, omnes fructus pendentes illius anni, qui secundum veterem computationem Februario exeunte finitur, successoribus feudalibus deberi. Hæc constitutio ad clima moresque Germaniæ commode applicari non potest, neque proportionem juris seruat,

B

cum

cum labor agriculturæ sub finem Februarii magna magna ex parte jam peractus sit, & vasallus paucis diebus ante vindemiam vel diem Martini, quo plerisque locis maxima pars censuum solvi solet, *Land. N. l. 2. art. 58.* mortuus uvas & census ad heredes allodiales non transmittat: id quod imprimis in feudis, quorum præcipui reditus ex vineis colliguntur, eo durius videtur, quo majorem operam vitium cultura exposcit. Quas ob causas constitutionem hanc absurdam vocat *WESENBECK. ad Schneidew. §. 36. F. de R. D. litt. b.* non satis æquam & rationabilem *HARTM. PIST. d. quest. 24. §. 44.*

V.

Fructuum industrialium, qui ex rebus nostris non nisi accedente opera humana a natura producantur, jure Longobardico, uti jam dixi, eadem est ratio, quæ naturalium: quia dispositio *d. 2. f. 28.* generalis est & de omnibus fructibus loquitur. Atque hoc jus commune circa fructus industriales in dubio etiam apud Saxones observatur. Itaque si vasallus post Calendas Martias vita excefferit, heredes allodiales lac, lanam, emolumenta ex juribus braxandi, venandi, lapides fodiendi, & quæ sunt similia, lucrantur. Et hoc lucro non solum usque ad finem Augusti, sed usque ad finem Decembris seu totius anni potiuntur: *BERLICH.*

P. 3. Conclus. 43. n. 67. CARPZ. P. 3. Const. 32. D. 9.
 quæ res, nescio, quo ex errore originem trahat,
 cum observantia hæc manifesto advesetur di-
 spositioni expressæ juris Longobardici, *d. 2. f. 28.*
ibi: interim, cumque Longobardi non inceperint
 annum a calendis Januariis, sed a Calendis Mar-
 tiis: quod inter populos Christianos illis seculis
 moris fuisse, ex scriptoribus Chronologis con-
 stat, & adhuc hodie moris est in Britannia. Mul-
 ti etiam interpretes ex ipsis verbis textus nostri
 observarunt, annum ibi non computari a Calen-
 dis Januariis: quamvis nonnulli a Calendis Sep-
 temberibus computent. *BERLICH. l. c. n. 28.* De fru-
 ctibus vero agrorum & vinearum jure Saxonico
 aliud est constitutum. Nam fructus agrorum, si
 semen, vivente vasallo, rastro subactum fuerit,
 allodio cedunt. *Land-N. l. 2. art. 58. P. 3. Const.*
El. 32. Idem jure Electorali dicendum de illis fru-
 ctibus hortensibus, qui culturam requirunt, ut
 sunt rapæ, pastinacæ, lactucæ, legumina, si nem-
 pe horti fossi ac seminati semenque rastro suba-
 ctum fuerit. *d. C. 32.* In vineis respicitur jure
 Saxonico utroque ad diem Urbani, quem si va-
 fallus vivendo attigerit, vindemiam in heredes
 allodiales transmittit: *Land-N. art. 58.* id quod in
 Saxonia Ducali ad fructus omnes hortorum tam
 naturales quam industriales extendi, supra di-
 ctum.

ctum. Sed in Thuringia, quod ad vineas attinet, ultima cultura attenditur, die *Muhy*, quæ sequitur ligam racemorum, & circa initium Julii contingit. *CARPZ. P. 3. Const. 32. D. 9. in f.* Si impensæ in culturam factæ sint a defuncto, cujus tamen heredibus fructus non cedunt, illæ omnes his restitui debent: quo nomine eis jus retentionis & interdicta aliaque remedia competunt. *CARPZ. P. 3. C. 32. D. 14. BERLICH. d. Conclus. 43. in f.*

VI.

Fructus civiles, hoc est, præstationes ab homine faciendæ, si dentur pro fructibus naturalibus & industrialibus, quos natura ex feudo locato producit, eadem ratione distribuuntur inter heredes feudales & allodiales, qua ipsos fructus naturales & industriales distribui supra dictum est. *BERLICH. P. Conclus. 44. n. 2. CARPZ. P. 3. Const. 16. D. 7.* Sed decimæ, census, annui redditus, & quæ his sunt similia, heredibus, allodialibus integra debentur, si dies vivente vasallo cesserit: a *L. 26. ff. de Usufr.* quod jure Saxonico ab illa etiam extenditur, quæ ab ejus obitu intra diem trigesimum peti poterunt. a *P. 3. Const. El. 32.* Ampliatur id ulterius a doctoribus, si exigi potuerint paulo post trigesimum, exempli causâ die Michaelis, cum vasallus mortuus fuerit die Bartholomæi, quia minima
Præ-

Prætor non curat. CARPZ. *d. Const. 32. D. 21.* Verum huic sententiæ ego quidem accedere dubitem. Primum enim sine lege loqui erubescendum est. Deinde Constitutio hæc Electoralis a Jure communi Saxonico exorbitat, v. COLER. *Decis. 286. n. 122. seqq.* ideoque ultra verba expressa non debet extendi: inprimis cum in fructibus naturalibus pendentibus, cum quibus fructus civiles, quorum dies nondum cessit, comparari commode possunt, triginta dierum ab obitu ratio non habeatur. Porro interpretationi extensivæ tum minime locus esse potest, si ex ea lites & casus pro amicis oriantur: quos certe hinc oriri manifestum est, quia, quid sit illud paullo post trigessimum, non satis patet, & ob id ipsum a legislatore certum tempus constitutum censeretur, ut iudicis arbitrium præscindatur. Denique non perspicio, cur non potius successoribus feudilibus fructus civiles, quorum dies paullo ante trigessimum cessit, adjudicentur, cum eadem profus pro his ratio militet, quod nempe minima a iudice non curentur. Neque enim in promptu est alia ratio, cur doctores successoribus allodialibus ita faveant cum detrimento proprietarii & aliorum successorum feudaliū, quod certe manifesto juri communi adversatur, ex quo tamen illi ipsi Doctores jura provincialia restringi volunt.

B 3

v. §. 36.

v. §. 36. *f. de R. D.* Taceo, evenire posse, ut tempus quidem sit modicum, sed summa fructuum minime modica. Extra Saxoniam in hoc etiam genere fructuum servatur constitutio Longobardica 2. f. 28. HARTM. PIST. l. i. *quest.* 24. n. 60. Alii tamen iique non pauci fructus civiles, quorum dies nondum cessit, pro rata temporis dividendos esse censent, cum extra Saxoniam, MOLIN. *Consuet. Paris. t. 1. §. 1. glossa 8. n. 35.* STRUV. *Synr. Jur. Feud. c. 15. §. 16. n. 7.* tum in Saxonia: per P. 3. *Const. El. 16.* MÖLLER. *ad P. 3. C. 32. n. 5.* RAUCHBAR. *P. 2. qu. 22. n. 25.* BERLICH. *P. 3. Conclus. 44. n. 11.* quorum sententia æquitati naturali conformis quidem nec forte constitutionibus Saxonice adversa est, sed in foro haud recepta. De fructibus jurisdictionis, ut si multa ex delicto solvenda, dubium est, an debeantur heredibus allodialibus vasalli, sub quo delictum fuit perpetratum. Affirmant id ROSENTH. *de feud. cap. 10. Concl. 42. n. 64. sqq.* BERLICH. *P. 2. Conclus. 44. sub f.* Negant GUIDO PAPA *Decis. Delph. 335.* REBUFFE. *in. L. 3. C. de suscept.* Ego secundum principia juris Romani distinxerim, utrum lis cum defuncto Vasallo contestata, aut inquisitio, eo vivo, jam instituta fuerit, an non fuerit. Non posteriori, sed priori casu multam commissam heredibus allodialibus addiderim. Nam per litem contestationem aut,

quæ

quæ hujus instar est in inquisitionibus, per respon-
sionem secundum placita Romanorum quasi con-
trahitur, & jus exigendi actori aut judici inqui-
renti acquiritur: modo reus postea in causa suc-
cumbat. Atque uti hujus quasi contractus is est
effectus, ut rei heredes obligentur, cum alias
pœna in eos non transeat: *L. 20. ff. de accus.* ita na-
tura correlatorum postulat, ut pari ratione here-
dibus actoris aut judicis jus exigendi ab illo tem-
pore acquiratur. Non tamen inficior; diversum
consuetudine recipi posse, ut nempe vel tempus
delicti spectetur, quam esse communem opinio-
nem, asserit TIRAQUELL. *de utroque retractu t. 2.*
§. 5. gl. 4. n. 19. vel rei judicata, quia antea mul-
ctæ sunt instar fructuum pendentium. Postē-
rius usu servatur in Academia Lipsiensi, ubi offi-
ciales Academici jurisdictionem habentes, si sub
eorum magistratu delictum fuerit admissum, mul-
ctis ante non potiuntur, quam aut reus decreto
eorum acquieverit, aut sententia vim rei judica-
tæ nacta sit: id quod ad evitanda varia incom-
moda, quæ alias ob munera semestria atque an-
nua evenire poterant, receptum videtur.

VII.

Placet hac exercitatione imprimis excutere
quæstionem, an simultanee investiri ex conven-
tione

tione suo ac descendantium masculorum nomine sine consensu senioris inita, qua filiabus vassalli harumque descendantibus fructus feudi masculini cesserunt, obligentur. Quæ controversia quam sit anceps atque impedita, intelligent omnes, qui, quæ ab utraque parte stant, argumenta cum cura & cum iudicio ponderarint. Horum enim tanta vis est ac robur, ut animus cogitando in diversa trahatur, nesciatque, utri parti in his difficultatibus assentiendum videatur. Est hæc jurisprudentiæ nostræ feudalis misera conditio, ut innumeræ quæstiones in legibus aut obscure admodum aut plane non sint decisæ, utque tum juris prudentes mirifice inter se dissentiant ac prælia misceant: inprimis cum hæc lites sæpissime ingenti animorum contentione de pinguibus prædiis atque inter familias potentes agitentur, quarum favori a celebribus nonnullis juris feudalis interpretibus, ubi consulti fuerunt, interdum aliquid datum esse, facile negare non licebit. Ego, seposito omni partium studio, primum quid in hac quæstione considerandum sit, distincte evolvam: deinde sententiam, quæ mihi verior videtur, exponam, rationibusque ex jure feudali acquisitis firmabo: denique, uti spero, efficiam, ut argumenta dissentientium, quantumvis speciosa ac valida, concidant.

VIII.

VIII.

Tres sunt, quorum in specie proposita præjudicium versatur: vasallus successor, qui cum priori vasallo pactum iniit, illius descendentes masculi, & ipse dominus directus. Facile concedo, quod supra jam concessi, posse vasallum perceptioni fructuum, quamdiu vixerit, valide renuntiare. Uti enim nemo alius commodis suis renuntiare prohibetur, ita nec vasallus. Atque uti usufructuarius jus, quod habet, oppignorare, vendere aut gratis concedere potest, *L. 38. ff. de usufr. L. 11. §. 2. ff. de pign.* ita vasallo ea omnia permissa, nec ullo jure interdicta sunt.

IX.

Verum quod ad descendentes attinet, constanter nego, posse jus percipiendi fructus in eorum præjudicium a patre cedi. Sicut enim usufructuarius in longius tempus, quam in dies vitæ suæ, usumfructum extraneo cedens nihil agit, *§. 3. ff. de usufr.* & usufructus ita cessus respectu cessionarii non est verus usufructus, morte demum hujus finiendus, sed quam primum cedens decesserit, ad dominum proprietatis reversurus est: *L. 66. ff. de jure dot.* HUBER. *Præl. ad Inst. t. de usufr. §. 12.* ita idem fere de cessione domini utilii seu juris commoditates ex feudo percipiendi

C

dicen-

dicendum existimo. Nam feuda ex pacto & providentia non in gratiam solorum primorum acquirentium sunt concessa, sed etiam descendentes prospectum est, ut utrique ad militiam atque alia ministeria obligati habeant, unde vivant & servitia præstent, utque eo majore fide salutem publicam promoveant, patriamque tueantur, quod eo ipso suam quoque utilitatem promoveant, propriosque agros adversus hostes defendant, Quam ob causam in feudo ex pacto & providentia filii libere succedunt, nulla ordinatione patris valente: *1. f. 8. pr.* adeo ut hic ex feudo ne quidem unam candelam relinquere pro anima sua, *MATTH. de AFFL. ad 2. f. 55. n. 31.* multo minus illos, licet ingrati fuerint, imo licet ipse dominus in feudo antiquo consenserit, exheredare possit. *HORN. Jurispr. feud. c. 14. §. 11.* Quemadmodum Colonellus, qui habet regimentum hereditarium, suo quidem stipendio renunciare potest, sed de stipendio a filiis merendo disponere nequit: ita nec pater fructus feudi in præjudicium filiorum alienare potest, ut his præter serviendi gloriam nihil aliud commodi superfit. Et quemadmodum pater nihil juris habet in peculium filiorum castrense, quod hi servitiis militaribus promeruerunt: ita multo minus juris habet in emolumenta feudi, quæ sunt
instar

instar stipendii, pertinentque ad peculium castrense a filiis promerendum. Quam ob causam renovatio investituræ introducta est, ut senior, vasallo mortuo, cum illius filiis denuo contractum feudalem celebret, utque sibi ab iis fidem ac servitia stipuletur, & in horum compensationem utilitates ex fundo percipiendas promittat. *2. f. 23. in f.* Atque hic est præcipuus effectus investituræ, ut usufructus ad investitum *d. text.* hoc est, commodum ad eum, qui habiturus est onus, transeat. *L. 10. ff. d. R. J.*

X.

Restat, ut etiam de præjudicio domini directi dispiciamus. Concedunt facile omnes, pacti illius cum vasallo initi non eam esse vim, ut, successione ad simultanee investitum eiusque familiam delata, si hæc emortua fuerit, vel feudum feloniam perpetrata commissum sit, aut si dominus ad inopiam redactus alimenta ex feudo sibi præstari velit, *STRYK. Exerc. jur. feud. cap. 18. qu. 35.* pactum hoc in gratiam filiarum initum juri ejus obstet. Sed concedendum etiam est illud, maximum esse domini præjudicium & beneficium concessum ei damnosum reddi, si familia vasalli successoris emolumentis feudi careat. Nam si vasalli nihil utilitatis ex feudis percipiant, fit, ut

opibus exhauriantur, & seniorum suorum servitia subterfugiant, utilitasque reipublicæ minuatur. 2. f. 52. & 55. Evenire ita potest, ut fructus feudi ad peregrinum nullo fidei & obsequii vinculo adstrictum perveniant, isque dominum impune negligat atque offendant, & ad offendendum opibus ex ipso feudo perceptis instructior fiat. Præterea, hoc pacto valente, filiis vasalli cedentis non licebit ad servitia domino præstanda quidquam sub hypotheca mutuo accipere, filios vero suos eo minus poterunt liberaliter educare & ad serviendum domino habiles reddere, quo majori onere prementur, si aliunde non satis suppetat, unde matrem viduam, cui dotalitium debebatur, & filias aut sorores, quibus alimenta & dos ex feudo debebantur, sustentare possint. Hæc incommoda ex cessione fructuum æque atque ex alienatione oriuntur: quare illa æque ac hæc interdicta censi debet, inprimis cum Imperatores non solum alienationem, sed etiam omne commercium, ex quo incommoda illa proveniunt, expressis verbis interdixerint. *dd. tt. CARPZ. Disp. feud. 7. th. 17.* In nostra sane specie initum est commercium, quod reipsa, licet jus personale tantummodo translatum videatur, ab alienatione non discrepat. Nam feudum contra omne jus feudale, ut
pote

pote quo fœminæ feudum masculinum retinere non possunt, 2. f. 36. indirecte convertitur in fœmininum, quia simultanee investorum, imo ipsius domini, quod ad servitia attinet, idem est præjudicium, filiarum idem commodum, ut si in eas quocunque alio alienationis genere translatum, jusque succedendi eis tributum foret. At enimvero prohibitum una via, alia non debet esse permissum: *L. 21. §. 1. ff. de tut. dat. C. 39. d. R. I. 6.* inprimis cum hoc modo monachus & quilibet alius, qui servitiorum incapax est, feudum retinere possit. *v. d. 2. f. 36.* Quam ob causam contractus libellarius, hoc est, locatio in perpetuum inita, 2. f. 9. §. 1. nisi cum agnato, 1. f. 13. in f. nam tum est species refutationis, severe interdicitur. *d. 2. f. 9. §. 1.* Ob eas rationes nec in longum tempus, quod ex consuetudine provinciarum aliisque circumstantiis metiri judicis est, locatio permittitur, si nempe inde fiat, ut filiis agnatisve heredibus media ad servitiorum ex feudo præstationem necessaria subtrahantur. *MYNSING. cent. 6. observ. 30. n. 1. ROSENTHAL. de feud. c. 9. conclus. 7. CRAG. Jur. feud. l. 3. 2. 3. §. 8. sub f.* Imo dicendum potius, in locatione aut donatione commoditatum perpetua aut longi temporis jus in re transferri: nam ei, qui in longum tempus conduxit, actio in rem datur;

L. 1. §. 3. ff. de superfic. quæ utique ex dominio oritur, *L. 23. pr. ff. de R. V.* & qua posita, ponitur ipsum dominium, STRUV. *Exerc. 30. §. 47.* nempe utile dominium. Plenum enim conductor non acquirit, *L. 1. §. 1. si ag. vectig.* ideoque jus locantis, finita locatione, conductorem expellendi falsum manet. *P. 2. El. C. 40.* Ceterum expressam hanc prohibitionem locationis in perpetuum inita sedulo notandam puto. Est enim in specie nostra, si vasallus cedens summam certam quotannis a filiabus cessionariis stipulatus fuerit, revera inita in perpetuum locatio conductio, qua dominium utile transferri, ipsis legibus Romanis constitutum est, *§. 3. f. de loc. cond. 1. STRUV. Ex. 11. §. 53.* licet contractus in instrumento ita non fuerit appellatus. Jctus enim magis, quid agatur, quam quid dicatur, considerat. Si vero merces vilis fuerit, aut plane nihil reservatum sit, res eo pejor est, magisque manifesta alienatio. *d. 2. f. 9. §. 1. ibi: sub vilissima pensione.*

XI.

Ingens est multitudo Jctorum, qui nobiscum quæstionem propositam negant: quorum si omnia testimonia adducere velimus, futurum est, ut hæc exercitatio consuetam dissertationis Academicæ formam amplitudine excedat. Sufficiet,

ficiet, adduxisse paucos ex juris interpretibus tam antiquis quam recentibus. BURCHARDUS *Episcopus Magdeburgensis*, qui allegatur in *Glossa ad Land-N. l. 1. art. 9.* perfidum esse statuit vasallum, qui fructus feudi alii cesserit, hujusque possessionem percipiendi fructus injustam appellat. Wo einer dem andern seine unrechte Gewähr stärcket, also daß er das Gut in Gewähr hätte, und liesse er dem einen andern den Nutzen aufheben, wer das thut, der thut wider seine Treue und wider seine Ehre. In forma antiqua judiciorum feudalium, Nicht-Steig Lehn-Rechts, quæ Friderico Barbarossæ Imperatori adscribitur, idem confirmatur. *cap. 20.* Graviter Autor Juris Feudalis Svevici: *cap. 107.* Führt der Mann zu, und leihet das Gut einem seiner Freunde, und bittet denselben, daß er das Gut setze mit seiner Hand seiner Hausfrauen, oder einem andern seiner Freunde, das ist nicht recht, denn es ist Gefährde. Et paullo post. Wer Gut also leihet, der leihet es wider GOTT, und das Recht, und wider seine Treue: Denn so ein Herr ihm sein Gut leihet, so schweret er ihm Treue und Wahrheit zu leisten, das hat er hiermit gebrochen, denn er leihet nicht sein Gut weg, er leihet seines Herrn Gut weg, oder eines andern, der nach ihm an das Gut kömmt. Eadem fere verba repetit Feudista Saxo. *Lehn-N. c. 59. & 60.* MATTHÆUS de AFFLICTIS *ad f. 45. n. 16.*
ait:

ait: non posse concedi a vasallo annuos fructus ultra ejus vitam, esse enim talem concessionem similem usufructui. *L. 41. ff. de usufr. legato.* Nec præjudicare vasallum hac concessione heredibus, hosque ne ad pretium quidem a defuncto acceptum restituendum, nisi ex bonis burgensaticis, hoc est, allodialibus, obligari, etiam si feudum sit hereditarium. *VULTEJUS de feudis l. 1. cap. 10. n. 57.* feudum alienare & commoditates alienare unum idemque & utrumque æque prohibitum esse, agnoscit. *BITSCHIUS ad 2. f. 55. p. 687.* nec commoditatem percipiendi fructus nec usumfructum cedi posse, nobiscum statuit, esse enim etiam illam usumfructum. *STRUVIUS Synt. jur. feud. cap. 12. §. 7. n. 2.* probat, non ulterius valere dispositionem de fructibus & commodis ex feudo percipiendis, quam quousque vivit vasallus, qui jus circa fructus alteri concessit. Imo *HUNNIUS tract. feud. p. 339.* fructus feudi seu commoditatem percipiendi fructus ne quidem ad dies vitæ alienari posse existimat: fructibus enim feudi alienatis, deficere finem feudi, & feudum ipsum alienatum censerit. Sed piget ulterius cumulare testimonia de re, quam tot legibus, tot rationibus planam fecimus, hisque illi fidem ac firmamentum adjunximus. Si quis est, qui nominibus doctorum plus moveatur, quam

quam ipsis legibus, multo illorum plures allegatos reperiet apud VULTEJ. *de feud. l. 1. c. 10. n. 57.*

XII.

His omnibus non obstantibus, nonnulli Jcti contrariam sententiam sunt amplexi, quorum ad argumenta breviter ac modeste respondebo. Principio promissum simultanee investiti, qui fructus cessit, servandum esse ajunt. Servandum & ego dixi in præjudicium promittentis. Sed nego, filios obligari, si pactum patris juris dispositioni aut rationi adversetur: quibus illud pactum, de quo hic disceptatur, revera adversari, supra satis ostensum fuit. Juri enim publico pactis privatorum derogari nullo modo potest: *L. 38. ff. de pact.* & tales conventiones inutiles sunt atque infectæ habentur. *L. 5. C. de legibus.* Neque dici potest, exceptionem filiorum esse de jure tertii, & Principis esse aut Reipublicæ jura sua defendere: nam jus Principis publicum hac in causa juri filiorum privato arctissime est innoxium, & ex eo ipso ille læditur, quod hi fuerint læsi, uti superius, ubi de præjudicio filiorum disserui, probatum fuit. Quamvis vero filius cum patre eadem persona habeatur: fictio tamen hæc est strictissimæ interpretationis, uti omnes fictiones, neque regulariter in feudis, si agatur

D

de

de filiis obligandis, locum habet. *l. f. 8. pr.* Quamvis etiam filius debita paterna agnoscere debeat, nec feudum ab allodio separare possit: id tamen speciale est, & ideo constitutum, ne pater debitor post mortem, quasi decoctor bonorum, ignominia afficiatur, & creditores, qui patrem in necessitatibus juverunt, defraudentur. *Res. Grav. de A. 1661. §. 71. v. Wann er dant.* Sed extra casum debiti firma stat lex, nullam ordinationem patris in feudo manere, sed morte ejus concidere, si filiis inde damnum inferatur. *d. l. f. 8. pr.*

XIII.

Validissimum argumentum, quo dissentientes opinionem suam tuentur, illud videri poterat, quod a subinfeudatione petitum est. Nam si vasallo permissum est, utile dominium sine consensu senioris in extraneum transferre, permissum etiam videtur, jus percipiendi fructus extraneo cedere. Est autem quæstio hæc, quousque vasallus feudum alii in subfeudum concedere possit, adeo ambigua & implicita, ut, quid in tanto dissensu doctorum dicendum sit, anceps cogitandi cura animum subeat. Communior est opinio, subinfeudationem non solum partis, sed etiam totius feudi permissam esse. *STRUV. Synt. jur. feud. c. 12. §. 9. STRYK, Exam. jur. feud. c. 19. quest.*

quest. 23. & 25. HORN. Jurispr. feud. c. 19. §. 12. Alii partem tantum subinfeudari posse statuunt 2. f. 73. Alii contra utrumque interdictum esse contendunt, cum negari non possit, esse hic revera & in effectu alienationem domini utilis vasallo immediato concessi. CURT. JUNIOR. tract. feud. part. 4. n. 83. JULIUS CLARVS recept. sentent. l. 4. §. feudum qu. 32. n. 1. HOTOMANN. Disp. de jur. feud. cap. 37. Multæ vero & graves rationes postremæ huic opinioni favere videntur: & quamvis communem sententiam a tot celeberrimis harum terrarum Jctis ob merita in jurisprudentiam sua maxime venerandis propugnatam improbare non ausim, permissum tamen erit, argumenta, quæ pro contraria opinione faciunt, salvo melius sentientium judicio ac honore, adducere & jure quodam cathedræ defendere, ut deinceps forte in conflictu publico veritas in re tam difficili quasi ex profundo, in quo abstrusa ac demersa est, protrahatur. Antiquis temporibus vasalli licentiam sibi sumere feuda cum alienandi tum subinfeudandi, 2. f. 9. pr. Imo ipse Imperator Conradus Salicus vasallis indulserat, ut eis alios subinfeudare liceret, utque subvasalli, modo essent æque habiles, feuda in perpetuum retinerent. 2. f. 34. §. 2. Hoc vero ulterius fieri Lotharius Saxo & Fridericus Barbarossa Imperato-

ratores, editis severis constitutionibus, prohibuerunt: 2. f. 52. & 55. quæ in Germania nostra in hac quæstione eo magis servandæ videntur, quo earum dispositio naturæ contractus feudalis est accomodatior, & quia constitutiones provinciales fere de hoc argumento silent. Inprimis ex constitutione Friderici, quam tamen in multis capitibus nimis duram esse, ideoque hodie non per omnia observari fateor, notanda sunt verba: se omnibus modis prohibere callidam machinationem, colorem, figmentum ac fraudem, ubi quis, pretio accepto, dicit se tantummodo investivisse alium, non feudum vendidisse. Ponitur vero hic venditio tantum exempli causa, nam donationis eandem esse rationem, nemo, puto, negaverit: inprimis cum paulo ante in eadem constitutione vasalli non solum prohibeantur feuda vendere, sed etiam quocumque alio modo distrahere. Præterea notandum est, quod ab Imperatore additur, vasallos hosce dicere, investituram sibi licere, quod ille negat. Nimirum vasalli pro se allegabant legem mitiorem Conradi, qua subinfeudatio permittitur. Verum Imperator respiciebat ad legem posteriorem Lotharii, expressè interdicentis omne commercium, per quod dominorum imminuitur utilitas: quibus verbis etiam subinfeudationem

con-

contineri ac interdici, Fridericus existimabat, jamque nova sua constitutione interpretationi vasallorum, quæ ipsi mirifice elusiva videbatur, obviam ibat. Nihilo tamen secius eadem interpretatio, tanquam benignior & libertati vasallorum antiquæ convenientior, a plerisque maximi nominis Jctis retenta est: licet ipsi fateantur, dictis textibus 2. f. 9. & 34. jus antiquum recenseri, quod quidem negari nequit, ut vel ex rubricis apparet. Unde ipsi in aliis capitibus a jure ibi recensito deflectunt, & exempli causa, extincto jure vasalli, extinguere jus subvasalli concedunt. v. ITTER *de feud. Imp. c. 22. §. 8.* STRYK. *Exam. jur. feud. c. 19. qu. 31.* Regula itaque juris Longobardici novissimi hæc est, subinfeudationem esse interdictam: 2. f. 3. pr. & §. 1. quæ lex expressis verbis lata secundum principia illius juris fundamenti loco utique ponenda est. Exceptio vero regulam in casibus non exceptis confirmans tum datur, si subinfeudatio sincere nec in fraudem constitutionum fiat 2. f. 9. pr. & §. 1. 2. f. 26. §. *beneficium.* Nam secundum constitutionem Friderici subinfeudationes cum fraude conjunctæ esse præsumuntur. Quis autem in hac quæstione in fraudem legis faciat, proclive est judicatu, si rationes constitutionis illius expressas intueamur: nam is in fraudem legis agere

D 3

dici-

dicitur, qui verba captans sententiam legis intentionemque legislatoris eludit. *L. 29. ff. de legib.* Nimirum hæc est intentio legislatoris expressa, ut familiae conserventur, nec descendentes vasallorum aliquando opibus exhauriantur, ideoque servitia subterfugiant. *2. f. 52. & 55.* Cum hac intentione quod pugnat, commercium omne vera alienatio, adeoque vetita atque illicita est. Nec filii stare ei tenentur: sed subvasallus, reddito ab heredibus pretio, si quod parens acceperit, feudum restituere tenetur. *2. f. 3. §. 1.* Itaque tres imprimis casus sunt, ubi subinfeudatio recte & constitutione Fridericiana permitte sine consensu domini & successorum feudallium fieri potest: si nempe res sit subinfeudari solita: si agnatus proximus prima investitura comprehensus aut simultanee investitus in locum subvasalli assumatur: sique ager, qui alias incultus erat relinquendus, alii tanquam feudum concedatur. Ita enim non modo seniori & familiae nihil decedit, sed etiam casu postremo promovetur utilitas publica, quam promovere vasallus jurejurando suo promiserat. Ex dictis patet, a facultate subinfeudandi ad facultatem fructus futuros permittendi extraneo posse quidem argumentum duci: sed secundum ius Longobardicum neutri facultati locum esse in præjudicium filio-

filiorum aliorumve heredum feudalium, licet simul sint heredes allodiales. Neque etiam in curiis nostris toleratur, ut exempli causa pater in præjudicium filiorum aut agnatorum de feudo aut toto aut ejus parte filiam aut nepotes ex ea subinvestiat. Neque regulariter in ipsis feudis Imperii, quamvis Statuum immediatorum major sit potestas, si partem subinfeudari non solitam jure subfeudi cesserint, successores stare conventioni tenentur, licet nihil impediatur, quo minus, si velint, sponte factum antecessoris servare possint.

XIV.

Denique objicitur a dissentientibus, fructus feudi esse allodiales, ideoque libere vasallum de iis disponere posse. Ego quoque idem dixi de fructibus, quos vasallus aut percepit, aut, dum vivet, percepturus est. Sed de fructibus post mortem ejus nascituris, nisi quatenus illi vel lege expressa vel consuetudine heredibus allodialibus debentur, idem concedere neutiquam possum. Fructus enim hi sunt pars fundi, *L. 44. ff. de R. V.* suntque materia & objectum domini utiliter seu juris, quod habet vasallus, *2. f. 23. in. f. dominium-* que hoc utile sine fructibus non magis existere potest, quam quæcunque alia forma sine sua materia. *CARPZ. P. 2. C. 38. D. 12. n. 7. & 8. & P. 3. C. 15. D. 56.*

D. 56. n. 3. Unde Pomponius scribit, si forte, usufructu legato, fructus adimantur, totum videri ademptum. *L. 14. §. 1. ff. de usu & habitat.* Quamobrem ego quidem nunquam intelligere potui distinctionem illam, qua dominium utile & usufructum a perceptione fructuum separant: STRYK. *Exam. jur. feud. c. 8. qv. 19.* id quod alibi idem celeberrimus JCTus ita enuntiat, ut inter jus utilis dominii & facultatem percipiendi fructus distinguat. *c. 10. qu. 13.* Unum idemque id esse, statuunt alii. VULTEJ. *de feud. lib. 1. cap. 10. n. 57.* BERLICH. *Dec. 138.* BITSCH. *ad 2. f. 55. pag. 687.* Nam verba legum dispositiva cum effectu capienda sunt: *L. 1. §. 2. ff. quod quisque jur.* cum leges non verbis, sed rebus imponantur, nec quod una via est prohibitum, alia concessum esse possit. Bene Scabini Jenenses A. 1624. pronuntiarunt, cui usufructus competere non potest, illi nec competere posse commoditates. BERL. *d. Dec. in f.* Sequitur ex iis, quæ dicta sunt, eum, cujus feudum vidua defuncti possessoris in dotalitio habet, aut creditor a iudice immixtus possidet, omnesque ex eo fructus percipit, ipso utili dominio ad tempus quoddam destitui. Cum vero in legibus Romanis aliquoties dicitur, usufructuarium etiam post venditionem uti frui, id ad jus tertii pertinere videtur: nam tum inprimis Romani ita loquuntur, ubi de

de jure consolidandi, quod proprietario compe-
 tit, agitur. Nempe jus usufructuarii non usu
 decem annorum interit, sed si venditum fuit,
 non praescribitur: cujus rei Ulpianus & Marcia-
 nus *L. 12. §. 2. L. 38. ff. de usufr.* hanc rationem al-
 legant, quia etiam qui vendidit, utitur fruitor.
 Clarius id ita expresferis: quia venditor neque
 animum derelinquendi usumfructum ostendit,
 neque negligentiam adhibuit, ideoque praescri-
 ptioni senioris non magis locus est, quam si ipse
 venditor adhuc utatur fruatur. Item usufructus
 suo tempore modisque lege determinatis, exem-
 pli causa morte usufructuarii, licet cessionarius
 adhuc superstes sit, ad proprietatem revertitur:
 cujus rei itidem haec ratio datur, quia jus rema-
 net penes cedentem: *L. 66. ff. de jure dot.* hoc est,
 jus, quod habet proprietarius, aequum firmum ma-
 net, ut si ipse cedens usumfructum retineat. Sunt
 similia exempla in aliis speciebus juris realis. Ita
 enim licet is, qui vendidit jus hereditarium, re-
 vera heres amplius non sit: *L. 2. §. 9. L. 23. pr. ff.*
L. 8. C. de hered. vel act. vend. manere tamen certa
 ratione heres dicitur, nempe intuitu creditorum,
 qui adversus ipsum venditorem experiuntur. *L. 2.*
C. eod. LAUTERB. *Comp. Jur. t. de hered. vel act.*
vend. litt. E. Similiter qui dolo desit possidere,
 nihilo secius intuitu domini possessor habetur,
 E quia

quia jus domini dolo illo non extinguitur. *Idem*
 LAUTERB. *t. d. R. V. litt. P.* Neque repugno, si
 quis dominium utile, facta cessione fructuum,
 penes vasallum manere intuitu senioris dixerit:
 quia hic nihilominus ab illo servitia postulare, &
 extincta familia cedentis, dominium consolida-
 re potest, *a. L. 66. ff. de jur. dot. ex capite præscri-*
ptionis autem, si non ipse vasallus, sed cessiona-
rius ex illius tanquam autoris sui persona fructus
percipiat, consolidatione uti nebit. a. d. L. 12.
§. 1. & L. 38. ff. de usufr. Ceterum uti doctores
 agnoscunt, eum qui dolo desit possidere, non
 esse verum possessorem LAUTERB. *l. c.* ita domi-
 num utilem quoque post cessionem omnium fru-
 ctuum non esse verum dominum utilem sensu feu-
 dali, concedendum est. *2. f. 23.*

XV.

Sunt fortassis adhuc alia quæpiam, quæ a
 dissentientibus opponi possint, sed sunt exigui
 momenti & ex iis, quæ a me dicta sunt, dijudi-
 cari & confutari nullo negotio possunt. Inpri-
 mis facile responderi posse ad illam objectionem
 puto, si forte simultanee investitus in litteris re-
 versalibus, quibus in favorem filiarum vasalli sine
 consensu senioris fructibus feudi renuntiavit, cer-
 tam summam feudalem, einen Lehn-Stamm, sed
 sine

sine ullo onere, sibi reservaverit, & tum quis dicere velit, servitia a vasalli filiabus præstari posse per substitutum. Hoc enim manifesto rationibus rerum feudalium repugnat: nam personæ descendentiæ masculorum a domino electæ sunt: neque pacto cum simultanee investitis inito effici potest, ut ei servitia mulierum per substitutos præstanda obtrudere, feudumque masculinum, eo inconsulto, in fœmininum in effectu convertere liceat. Neque magis attendenda est illa objectio, quod iniquum videatur, si vasallus aut ejus ascendentes feudum magna vi pecuniæ emerint, id omne postea solis simultanee investitis cedere, præteritis filiabus vasallo defuncto carissimis. Hoc enim voluit primus acquirens, qui naturam horum bonorum sciens emit, adeoque injuriam sibi aut descendentiæ fœminis fieri, ne quicquam conqueritur. Si hanc æquitatem circa feudum pecunia comparatum sequi velint judicēs, sane futurum est, cum pleraque feuda ad familias possessorum hodiernorum titulo oneroso pervenerint, ut feuda & jura feudalia tandem subvertantur.

F I N I S.

E 2

GENE-

GENEROSISSIMO DOMINO,
DOMINO
CAROLO AVGVSTO REX

S. P. D.

JOH. WOLFGANGVS TRIER.

NON indigebas praesidio quodam & adju-
mento in tuenda dissertatione Tua, quam
ita a Te confectam, ut & felicitis ingenii
& singularis industriae luculentum specimen edide-
ris, publico consueti destinasti. Ipse enim eam,
si placuisset, praesidendo defendere poteras, postquam
in jurisprudentiae studium per complures annos rara
hoc

hoc nostro tempore diligentia incubuisti, incitatus tum
insita propensione atque ardore animi Tui, qui natura
ad optima quæque fertur, tum exemplo Illustrissimi
Parentis Tui, cujus memoria meritorum nunquam
intermorietur. Primum in Academia Vitember-
gensi per biennium jurisprudentiam omnem aliasque
scientias, quarum egregia fundamenta illuc attuleras,
multo studio atque eo successu complexus es, quem
multi quinquennio, quod a Justiniano Imperatore
exigitur, vix assequuntur. Postea in Lipsiensem
Academiam delatus per annum unum cum dimidio ea,
quæ Vitembergæ præclara didiceras, studiose repeti-
isti ac digessim, atque in examinibus quotidie fere in-
stitutis, quibus Te a doctoribus Tuis interrogari vo-
lebas, & ipse eos de argumentis majoris momenti
interrogabas, confirmasti: ea, quæ in multorum
Jcitorum, imprimis Pragmaticorum, scriptis assi-
due legendo notatu digniora repereras, in libros ex-
cerptorum Tuorum contulisti: præterea actis judi-
cialibus cum cura perlectis, in relationibus & sen-
tentiis consificiendis Te exercuisti: privatis etiam
disputationibus ingenii lingueque facilitatem ac prom-
ptitudinem auxisti. Neque enim unquam Tibi ex
animo discessit, parum eruditionem omnem prodesse,
nisi simul facultas atque exercitatio capiatur, ea, quæ
memo-

memoria & iudicio comprehenduntur, & calamo & lingua apte nervoseque proponendi. Sciunt hæc omnia ii, quorum in Academiis institutione usus est: reliqui ejus rei documentum in dissertatione Tua videbunt. Reddo igitur Tibi specimen hoc Tuum, & quod ex responsionibus Tuis ad quæstiones juris in Collegiis a me propositas & ex privatis disputandi exercitiis, me moderante, a Te habitis novi, simul auguror, fore, ut illud, quamvis in cathedra inferiore, responsionibus tamen superiore dignis defendas. Quod superest, precor Deum, velit ulterius cæptis Tuis omnibus ita favere ac benedicere, ut iis Divina gloria, salus Patriæ, & Illustris familiæ Tuae ornamenta promoveantur atque augeantur. Vale.

Dabam Lipsiæ d. XXIV. Julii

M DCC XIX.

KL 678

X2369311

MC

DISSERTATIO IVRIDICA
DE
TRANSMISSIONE
FRUCTVVM FEVDALIVM
IN HEREDES ALLODIALES,

QVAM
CONSENSV MAGNIFICI ICTORVM ORDINIS
SVB PRAESIDIO
D. IOH. WOLFGANGI TRIER,
HERALDICAE P. P. IN ACAD. LIPS.
A. ET R.
CAROLVS AVGVSTVS REX,
EQVES MISNICVS,
IN AVDITORIO ICTORVM D. III. AVG. M DCC XIX.
PVBLICO EXAMINI EXPOSVIT.

FRANCOF. ET LIPSIAE, REC. M DCC LI.